

[Alfred Jensen.]

terne kun vilde beløbe sig til 1 815 Mill. Kr. I de Oplysninger, der her er givet af den højtærede Finansminister, indrømmes det, at Indtægterne vil blive 2 070 Mill. Kr., det vil sige, at det Indtægtstal, som „Land og Folk“ har beregnet, ligger saa nær op ad det virkelige Indtægtstal, som man vel kan komme det, naar man skal regne med visse ubestemte Størrelser.

Hvis man gaar Udgiftsposterne igennem — det bliver der Lejlighed til, naar det endelige Materiale kommer frem —, tror jeg det vil vise sig, at vor Skribent heller ikke har skønnet saa helt forkert paa dette Omraade. Derfor deler vi aldeles ikke det Mærksyn, som er kommet til Udtryk her fra Talerstolen. Vi gør det ikke, naar det drejer sig om indeværende Finansaar, der snart er afsluttet, og vi gør det heller ikke, naar vi ser paa det, der forestaar. Ministeren talte om, at vi maatte regne med Overskridelser paa 225 Mill. Kr. Jeg vil ikke tro, at der er noget forkert i at regne med saadanne Overskridelser, men jeg synes, det maa være berettiget i samme Forbindelse ogsaa at regne med, at der kan komme Indtægtsstigninger — det er netop det, der har været Tilfældet i indeværende Finansaar; der har været Indtægtsstigninger paa flere Hundrede Millioner Kroner, ogsaa Indtægtsstigninger for de Skatter, der er vedtaget i det forløbne Aar. Det vil sige, at der ikke skulde være nogen Grund til den udprægede Pessimisme, der har gjort sig gældende. Naar dertil kommer, at der i det kommende Budget ogsaa regnes med Afdrag paa Tyskergælden, forstaar jeg saa udmærket, det skal males saa sort, som det er blevet.

Vi kan ikke dele et saadant Sorts syn, og vi kan ikke gaa ind for, at Byrderne fra Besættelsestiden væltes over paa den jævne Befolkning, saaledes som det er tænkt ved den foreslaede Forhøjelse af de indirekte Skatter og ved en Forhøjelse af de direkte Skatter paa de middelstore og højeste Indtægter. Det vil være urimeligt at lægge yderligere Byrder fra Besættelsen paa den jævne Del af Befolkningen; den bare store Byrder under Besættelsen i Form af et nedskaaret Leveniveau. Det er ikke for meget at sige, at den Del af Befolkningen faktisk blev forarmet, og det paa et Tidspunkt, da de, der var velhavende i Forvejen, forøgede deres Formuer; jeg tænker ikke alene paa Værnemagerne, men paa Indehaverne af de store Formuer i det hele taget. Jeg tror ikke, at det er for meget at sige, at den Del af Samfundsborgerne,

der har de store Indtægter, er sluppet billigt igennem Besættelsestiden og er sluppet billigt her i Efterkrigstiden.

Det er netop ud fra denne Opfattelse, at vi tager vort Standpunkt og er Modstandere af, at Udgifterne fra Besættelsestiden væltes over paa den mindrebedragede Del af Befolkningen. Dette sker netop ogsaa derved, at der i Aar overføres 120 Mill. Kr. til Statens Reguleringskonto. Hvis denne Gæld skal betales, maa det være af dem, der tjente tykt paa Krigen; det maa være Formueejerne, der skal bære Byrden herved.

Paa samme Maade maa vi stille os til de ekstraordinære Afskrivninger. Det kan ikke være rimeligt, at den daarligst stillede Del af Befolkningen skal betale sin Tribut her. Det maa være de Dele af Befolkningen, der er bedre stillede, der kommer til at yde deres.

Jeg har ved tidligere Lejligheder beskæftiget mig med den forbrugsbegrænsende Side af Sagen. Jeg vil tro, at de minimale Lønforhøjelser, der er givet i Aar, for enhver anskueliggør, at der ikke er raadet Bod paa den Uret, der i Besættelsestiden blev gjort bl. a. mod Lønmodtagerne. Og dog var vi i Samlingsregeringen i 1945 enige om, at Reallønnen fra 1939 skulde generhverves. Jeg tror ikke, det er sket. Jeg bygger nemlig ikke saa meget paa det officielle Pristal; det er der vel ikke mange, der gør, idet der fra alle Sider er en udbredt Mistillid til dette Pristal, og Krav er Gang paa Gang fremsat om at faa det ændret. De Tal, som det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen fremsatte heroppefra, var efter min Formening ikke beregnet ud fra den enkeltes Forhold, men beregnet for Samfundsgrupper, og i saa Fald er det naturligvis rigtigt, at der maa ske en forholdsmæssig stor Stigning i Lønmodtagernes Indtægter, naar Beskæftigelsen har været saa omfattende de sidste Par Aar. Men det ændrer ikke noget ved den enkelte Arbejders Indtægt; den kan i og for sig godt hinke bagefter. Jeg vil tro, at Flertallet af Arbejderne ikke har faaet Dækning, og der er ikke meget, der tyder paa, at de foreløbig vil faa Dækning. Der vil jo normalt gaa 2 Aar, inden man kan tage Overenskomsterne op til Behandling igen, og vi kan vel ikke regne med, at den Faktor, som et Prisfald vil være, kan gribe regulerende ind. Derimod tror jeg, at man maa forudse en Ændring til det daarlige for Arbejderne.

Nu kommer her Forslag om Skatteforhøjelser paa forskellige Omraader. Dette vil komme til at virke forringende paa Arbejdernes Kaar. Derudover forstaar jeg ogsaa